

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA CIVILĂ, DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE,
PENTRU MINORI ȘI FAMILIE
Dosar nr. 930/102/2007

DECIZIA CIVILĂ NR. 1633/R

Ședința publică din 22 octombrie 2009

Completul compus din:

A. V. - Președinte

C. D. - Judecător

F. D. - Judecător

Grefier – L. K.

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de pârâta S.C. A. S.R.L., cu sediul în Sibiu, județul Sibiu, împotriva sentinței civile nr. 283 din 9 martie 2009, pronunțată de Tribunalul Mureș în dosarul nr. 930/102/2008.

În lipsa părților.

Mersul dezbaterilor și susținerile părților au fost consemnate în încheierea din 15 octombrie 2009 – încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie – pronunțarea fiind amânată pentru astăzi, 22 octombrie 2009.

C U R T E A,

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Mureș în dosar nr. 930/102/2008, ulterior precizată, reclamanta T. M. a chemat în judecată pe pârâta S.C. A. S.R.L., solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună obligarea pârâtei la plata sumei de 641 euro, reprezentând diurnă neachitată pentru perioada 01.02.2008 – 09.03.2008, a sumei de 303 lei, reprezentând drepturi salariale neachitate pentru luna februarie 2008 și 46 lei drepturi salariale neachitate pentru luna martie 2008, obligarea pârâtei la plata orelor suplimentare efectuate în cursul lunii februarie 2008, la compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat, aferente perioadei 10.10.2007 – 31.03.2008, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Prin sentința civilă nr. 283 din 9 martie 2009, Tribunalul Mureș a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta T. M. în contradictoriu cu pârâta S.C. A. S.R.L. și, în consecință, a obligat pârâta la plata în favoarea reclamantei a sumei de 641 euro cu titlu de diurnă pentru perioada 01.02.2008 – 09.03.2008, a sumei de 349 lei, cu titlu de drepturi salariale nete aferente lunilor februarie-martie 2008, respingând restul pretențiilor reclamantei.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut, în esență, următoarele:

Reclamanta a fost angajată la societatea pârâtă, ca agent de turism, în perioada 08.10.2007 – 1.04.2008.

Începând cu 10.08.2007, până la 09.03.2008, reclamanta a fost delegată la biroul societății pârâte situat în Tarragona – Spania. Pentru perioada delegării plătindu-i-se o diurnă.

Reținând incidența în cauză a prevederilor art. 45 din Contractul colectiv de muncă unic la nivel național pe anii 2007 – 2010 și ale art. 5 din H.G. nr. 518/1995, instanța de fond a concluzionat că pentru perioada în care reclamanta a fost delegată în Spania trebuia să i se plătească în total o diurnă de 1330 euro.

În fapt, așa cum rezultă din fluturașul de salariu, reclamantei i s-a plătit suma de 689 euro, motiv pentru care, pârâta a fost obligată la plata diferenței de 641 euro, cu titlu de diurnă aferentă perioadei delegării în Spania – 1.02.2008 – 9.03.2008.

Referitor la petitul privind plata drepturilor salariale pentru lunile februarie și martie 2008, instanța de fond a reținut că aceste rețineri s-au făcut în baza actului adițional la contractul de muncă, prin care s-a stabilit că salarizarea se face în funcție de realizarea indicatorilor calitativ și cantitativ. S-a arătat că această clauză are caracterul unei clauze penale iar în al doilea rând că pârâta nu a făcut dovada că și-a îndeplinit obligația de a comunica reclamantei nivelul indicatorilor planificați conform art. 2 lit. b din actul adițional.

În plus, potrivit prevederilor art. 270 din Codul muncii salariații răspund patrimonial pentru pagube materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor, iar potrivit art. 273 din Codul muncii, suma stabilită pentru acoperirea daunelor se reține în rate lunare din drepturile salariale.

Față de aceste aspecte instanța a constatat că în cauză, în mod nelegal, pârâta a operat reținerile salariale, în contextul în care nu a existat o cercetare corespunzătoare a vreunei fapte ilicite și culpabile a reclamantei în măsură de a antrena răspunderea contractuală a acesteia.

S-a respins cererea privind compensarea în bani a concediului de odihnă, reținând că în cauză s-a făcut dovada că pârâta și-a respectat această obligație.

În ceea ce privește obligarea la plata orelor suplimentare, instanța a constatat că susținerile reclamantei nu au fost probate.

Împotriva acestei sentințe a declarat în termen legal recurs S.C. A. S.R.L.: solicitând modificarea acesteia, în sensul respingerii solicitării de acordare a diurnei calculate conform H.G. nr. 518/1995 pentru perioada delegării în străinătate în intervalul aprilie 2005 – 2008 și respingerea solicitării privind plata sumei de 349 lei reținută cu titlu de penalizări.

În motivarea recursului, pârâta a arătat că art. 1, art. 2 și art. 6 din H.G. nr. 518/1995 privesc în mod special misiunile cu caracter temporar și instituțiile față de care se acordă drepturile în condițiile reglementate de art. 5 și art. 7 din H.G. nr. 518/1995, iar norma cuprinsă în art. 17 are doar caracter de recomandare pentru ceilalți agenți economici, situație în care se găsește și pârâta.

S-a arătat că în cauză trebuie să se aplice art. 46 din Contractul colectiv de muncă la nivelul ramurii transportului prin raportare la prevederile H.G. nr. 543/1995 și apoi H.G. nr. 1860/2006 și nu la prevederile H.G. nr. 518/1995.

H.G. nr. 543/1995 și H.G. nr. 1860/2006 sunt aplicabile în cauză, constituind în fapt norma comună la care face trimitere art. 46 din Contractul colectiv, relevante din acest punct de vedere fiind prevederile art. 2 din H.G. nr. 543/1995 și art. 2 din H.G. nr. 1860/2006.

În ceea ce privește H.G. nr. 518/1995, pârâta a arătat că acestea nu sunt aplicabile în cauză întrucât acestea se referă doar la drepturi convenite personalului ce îndeplinește misiuni cu caracter diplomatic temporar, stabilite tocmai în considerarea specificului personalului delegat sau detașat. Prevăzând expres categoriile de subiecți cărora li se aplică, este evident că legiuitorul a exclus aplicarea acestei prevederi altor categorii decât cele enumerate expres și limitativ în art. 1.

Referitor la admiterea acțiunii față de capătul de cerere ce vizează acordarea drepturilor salariale nete aferente lunilor februarie și martie 2008, s-a arătat că, potrivit actului adițional la contractul individual de muncă, în funcție de indicatorii calitativi și cantitativi se acordă stimulente și penalizări. Reținerile reprezintă neîndeplinirea planului de activitate stabilit în sarcina sa, așa cum a fost stabilit prin actul adițional la contractul de muncă, însușit de către reclamantă.

Verificând sentința atacată, în raport cu motivele de recurs invocate și conform art. 304 indice 1 Cod procedură civilă, precum și din

oficiu, în limitele stabilite de art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă, Curtea reține următoarele:

În perioada 01.02.2008 – 09.03.2008 reclamanta a fost delegată la biroul pârâtei situat în Tarragona Spania. Conform art. 45 lit. b din Contractul Colectiv de Muncă nr. 2895/29.12.2006, unic la nivel național pe anii 2007 – 2010 „Salariații unităților trimiși în delegație în țară sau străinătate vor beneficia de ... diurnă de deplasare, al cărui quantum se stabilește prin negociere la nivel de ramură, grupuri de unități sau unitate, nivelul minim al diurnei este cel stabilit prin actele normative ce se aplică la instituțiile publice”.

În stabilirea quantumului diurnei, instanța de fond a constatat aplicabile prevederile art. 5 din H.G. nr. 518/1995.

Examinând actul normativ arătat, instanța de recurs reține că acesta se referă la categoriile de persoane expres enunțate de art. 1 iar în art. 6 al aceluiași act normativ se arată că de drepturile prevăzute beneficiază și personalul din regiile autonome și societățile comerciale cu capital integral sau majoritare de stat, în cazul personalului celorlalte agenții economice, alții decât cei prevăzuți de art. 16, prevederile H.G. nr. 518/1995 având doar caracter de recomandare – art.17.

În consecință, atâta timp cât normele legale invocate au caracter de recomandare și la nivel de unitate nu s-a negociat quantumul diurnei la momentul încheierii contractului de muncă între părțile din prezenta cauză, dreptul la diurnă al reclamantei este cel stabilit de Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate.

Nimic nu împiedică însă reclamanta ca, la încheierea contractului său individual de muncă cu pârâta să negocieze cu aceasta din urmă un alt quantum al diurnei, superior celui stabilit în Contractul Colectiv la nivel de unitate și invocând H.G. nr. 518/1995. În absența unei astfel de negocieri nu se pot solicita alte drepturi decât cele stipulate în Contractul Colectiv.

Pentru aceste considerente, urmează ca sub aspectul obligării pârâtei la plata diurnei, recursul să fie admis iar în temeiul prevederilor art. 312 alin. 2 Cod procedură civilă, sentința atacată să fie modificată în sensul respingerii cererii reclamantei ca neîntemeiată.

În ceea ce privește recursul sub aspectul drepturilor salariale aferente lunilor februarie și martie 2008, acesta apare ca nefondat urmând a reține sub acest aspect legalitatea și temeinicia sentinței atacate.

Astfel, pârâta a reținut reclamantei, din drepturile salariale convenite, sume cu titlu de penalizare, în baza actului adițional semnat de reclamantă.

Potrivit acestui act adițional, nedatat și fără număr de înregistrare, reclamanta se obliga să suporte diminuarea salariului

proporțional cu nerealizarea indicatorilor cantitativi de plan stabiliți. Potrivit art. 2 din actul adițional, pârâta se obliga să aducă la cunoștința fiecărui salariat nivelul indicatorilor planificați.

Din actele lucrărilor dosarului de fond nu rezultă că pârâta și-ar fi îndeplinit obligația prevăzută în actul adițional dar, nejustificând în vreun fel, a dat eficiență acestuia în privința obligațiilor reclamației.

Astfel, așa cum a reținut instanța de fond, dincolo de natura obligației stabilită în sarcina reclamantei, aceea de clauză penală interzisă de prevederile art. 38 raportat la art. 164 alin.2 din Codul muncii, pârâta nu a făcut dovada, în condițiile prevăzute de art. 287 Codul muncii că indicatorii cantitativi de plan nu au fost realizați sau în ce măsură nu au fost realizați în așa fel încât să poată fi probate reținerile și cuantumul acestora.

Față de cele mai sus reținute, însușindu-și în tot sub acest aspect și considerentele instanței de fond, Curtea de Apel, urmează a considera recursul pârâtei ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Admite recursul declarat de pârâta S.C. A. S.R.L., cu sediul în Sibiu, str. Tractorului nr.14, județul Sibiu, împotriva sentinței civile nr. 283/9 martie 2009, pronunțată de Tribunalul Mureș în dosarul nr. 930/102/2008.

Modifică în parte sentința atacată în sensul că respinge cererea reclamantei T. M., cu domiciliul în Morești, județul Mureș, de obligare a pârâtei S.C. A. S.R.L. la plata sumei de 641 euro reprezentând diurna aferentă perioadei 01.02.2008 – 09.03.2008.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 22 octombrie 2009.

**PREȘEDINTE
JUDECĂTOR**

A.V

JUDECĂTOR

C.D

D.F

**GREFIER
K.L**

Tehnored. M.L.
4 exp./20.11.2009
Jud.fond. B. M.; R. C.
Asist. jud. El.-U. C.; C. A.

LUJU.RO
WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO
LUJU.RO